

בקצות מאפילות עלי שחום עינים,
ברפיון האצבעות על משי-השמלה.
אך גע בקור-עצב אחד ופרש יגון כנפיו,
ואת גוזליו יעיר, ונהמה נהי בפלי.

היא בנה לאלם-שיחו ותגע ראשה בלאט
אל כתפו שהקיצה ממגע-שערה טוב.
ופיה דובב, כפי תפוש שנה, נטפי ניב
הזולפים כמר לדם ומניבים ציצי אהב:

שמעתי נאם עיניך אשר לא גלה פיה.
מתחת לכתפיה וקופות יכרע לב
מכבד צללים. ואני את ראשי שח
על דתפך שמתי, אולי בתוך תוכל שאת.
ולו לשעה הקל מעט את משא יגוני. 5
אשת-עצב אני ונד הגורל נחתה
על חיי לבלי חוס. הן יוכל ים הדף.

הגורש את משבריו אל בבותיך-תכלת,
יגוני אני נשא ואם יגאה במאד מאד.

10 לא ראיתה חיל-הנאב אשר את שפתיו אחו.
היא שמעה: "ליס-נכאי לרצון יהי יגונך.
הוא יגנוו בתהומו, כי עצב-אמת הוא.

ונצנץ בו כנצנץ פנינה באשון צולה, med.
ושלל ניצוצות יתיו אל פני משברים תועים.
15 אך דלי נא עוד ממקורך צלול-הנאב, ילדתי.
בללתי את האבן מעל בארץ אלמה,
מעמקים יכלו לאור ולחסד השמים.

"צדקת. פתחתה בארי, מעל פיה את האבן
בללת. ראיה, מה מוזר! לאיש לא שחתי שיחי.
ואתה, אשר זה תמול-שלשום אלי נקריה
בלב אוקיגוס, רק אחת התדפקת
על שערי לבי סגורים ומסגרים — ויפתחו.

בקוצות מאפילות עלי שחום עינים,
ברפיון האצבעות על משי-השמלה.
אך גע בקור-עצב אחד ופרש יגון כנפיו,
ואת גוזליו יעיר, והמה נהי בכלי.

היא בנה לאלם-שיחו ותגע ראשה בלאט
אל כתפו שהקיצה ממגע-שערה טוב.
ופיה דובב, כפי תפוש שנה, נטפי ניב
הזולפים במר לדם ומניבים ציצי אהב:

שמעתי נאם עיניך אשר לא גלה פיה.
מתחת לכתפך וקופות יכרע לב
מכרד צללים. ואני את ראשי שח
על כתפך שמתי, אולי בתסדף תוכל שאת,
ולו לשעה הקל מעט את משא יגוני.
אשת-עצב אני ויד הגורל נחתה
על חיי לכלי חוס. הן יוכל ים הדור,

הגורש את משבריו אל בבותיך-תכלת,
יגוני אני נשא נאם יגאה במאד מאד.

לא ראתה חיל-הכאב אשר את שפתיו אָחו.
היא שמעה: "לים-נכאי לרצון יהי יגונך.
הוא יגנוו בתהומו, כי עצב-אמת הוא,
ונצנץ בו כנצנץ פנינה באשון צולה.
ושלל ניצוצות יתנו אל פני משברים תועים.
אך דלי נא עוד ממקורך צלול-הכאב, ילדתי.
גללתי את האבן מעל בארץ אלמה,
מעמקים יכלו לאור ולחסד השמים."

צדקת. פתוחה בארי, מעל פיה את האבן
גללתי. ראה, מה מוזר! לאיש לא שחתי שיחי.
ואתה, אשר זה תמול-שלשום אלי נקריה
בלב אוקינוס, רק אחת התדפקת
על שערי לבי סגורים ומסגרים — ויפתחו.